

СПОМЕН ЗА СЕЛО СЪОЮТ И ИЗГУБЕНАТА ТРАКИЯ

Маргарита Димитрова

Това, което знам, ми е разказано от баба ми. Тя го е чула от своя дядо, който е бил още момче през 1913 година. Те са били българи от село Съют в Мала Азия (Анадола). Това е споменът за едно лято на пожари и безкрайно пътуване. Нашите хора, българи от Тракия, живеели по селата си. След победата в Балканската война през 1912 г. мислели, че мирът е дошъл завинаги. Но избухва Междусъюзническата война и всичко се преобръща. Не минало много време и дошла страшната вест: „Игват!“ Хората бягали не от военни части, а от това, което ги следвало: кланета, грабежи и опожаряване на българските къщи и черкви. Решението било мигновено и безапелационно: или бягаш, или умираш.

Прадядо ми, който е бил кмет на село Съют, успял да вземе само малко брашно, една икона и единствената ценност – стария алтър. Къщата била оставена заключена, а добитъкът – пуснат на свобода. По пътя било пълно с хиляди хора – имало шествие на бежанци. Жени с деца, старци, които едвам се държали на краката си. Всички вървели пеша, без сигурна посока, водени само от инстинкта за самосъхранение. Гладът и болестите били неизбежна част от всеки ден. Не се плачело, защото сълзите не помагали. Всички били изтощени, но следвали единствена цел: да достигнат пределите на Царство България.

След дълго и мъчително пътуване те влезли в Майка България и били разпределени в различни краища на страна-

та. Нашите пра-
геди били насо-
чени към района,
където впослед-
ствие се засел-
ват, в село Сенок-
лас. Там започнали

живота си от нулата. Строили къщи с малкото им останало средства, обработвали новата земя. Но никога не забравиха старата. Майка ми винаги казваше, че въпреки че са пуснали корени в Сеноклас, те остават тракийци. Техният живот е бил завет към децата им да помнят: „Ние не си тръгнахме по своя воля, нас ни прогониха. Родната земя не се забравя.“ Това е споменът, който се предава през поколенията – разказ за загубата, за силата и за това как коренът продължава да живее, дори когато земята е отнета.